

Arrest

nr. 125 334 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw laatste verklaringen, heeft u de Soedanese nationaliteit en bent u geboren op 20 december 1984 te Kurmuk, in het wilayat Blauwe Nijl, te Soedan. U verliet Soedan op 30 april 2005 en kwam aan te België op 20 mei 2005. U vroeg een eerste maal asiel aan op 24 mei 2005. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 23 juni 2005 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U ging tegen deze beslissing in beroep bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS). U werd op datum van 26 juli 2005 gehoord op het CGVS in het bijzijn van een tolk die de taal Arabisch machtig is. Op 7 september 2005 nam het CGVS de beslissing tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State, die in arrest nr. 196958 dd. 14 oktober 2009, evenwel de afstand

van geding vaststelde. **U vroeg een tweede maal asiel aan** op 27 augustus 2007. U werd gehoord op het CGVS op 16 april 2008, in het bijzijn van een tolk die de taal Arabisch machtig is. Op 23 april 2008 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) die de beslissing van het CGVS bevestigde op 28 juli 2008, en u de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut weigerde. U ging tegen deze beslissing van de RvV niet in beroep bij de Raad van State.

Op 10 oktober 2013 vroeg u een **derde maal asiel aan** bij de Belgische asielinstanties. Als nieuwe elementen in onderhavige derde asielaanvraag, legt u een certificaat van nationaliteit neer, een document vanwege de partij 'Sudan People's Liberation Movement North' (verder SPLM-N), foto's waarop u te zien valt in een Brussels hotel in het bijzijn van meerdere Soedanese oppositieleiders, en foto's waarop u te zien valt tijdens een protest tegen het Soedanees regime, te Brussel.

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste twee asielaanvragen door het CGVS werden afgesloten met respectievelijk een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, **dit omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd**, en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de conclusie dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft het door u geopperde lidmaatschap van SPLM-N, uw deelname aan een protest te Brussel tegen het Soedanees regime, en uw ontmoeting met enkele oppositieleiders in een hotel te Brussel, dienen volgende opmerkingen gemaakt.

U verklaarde lid te zijn geworden van SPLM-N in februari 2013, eenmaal aan een betoging tegen het Soedanese regime te hebben deelgenomen, dit op 18 oktober 2013 te Brussel, en enkele Soedanese oppositieleiders van het 'Sudan Revolutionary Front' (verder SRF) te hebben ontmoet in een hotel te Brussel (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 6). **Gevraagd of de Soedanese autoriteiten op de hoogte zijn van uw politieke activiteiten hier in België, antwoordde u niet te denken dat ze op de hoogte zijn** en voegde u eraan toe dat u nog maar pas lid bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, alsook 'Verklaring Meervoudige Aanvraag' punt 16, in administratief dossier). **Gevraagd wanneer het SRF werd opgericht, antwoordde u niet zeker te zijn en verklaarde u dat het mogelijks zes maanden geleden is, dan wel maximum een jaar geleden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). **Er dient echter vastgesteld dat, zo blijkt uit de beschikbare informatie, het SRF – waar het SPLM-N deel van uitmaakt en waarvan Malik Agar voorzitter is – reeds opgericht werd in november 2011.** **Gevraagd wie de voorzitter is van SPLM-N, antwoordde u Malik Agar** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). **Gevraagd sinds wanneer hij de voorzitter is, antwoordde u dat hij op heden ongeveer een jaar voorzitter is. Er dient echter vastgesteld dat, zo blijkt uit de beschikbare informatie, Malik Agar reeds in februari 2011 (na het referendum aangaande de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan) aangeduid werd als voorzitter van de SPLM-N, de noordelijke sectie van de Sudan People's Liberation Movement die in Sudan actief bleef, na de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan in juli 2011.** **Gevraagd wanneer Zuid-Soedan onafhankelijk werd, antwoordde u echter augustus 2012** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde verder dat **Malik Agar wali was van het wilayat Blauwe Nijl van 2005 tot eind 2011, dan wel begin 2012, en dat hij zich van de regering afscheidde** en zijn zetel binnen de overheid achterliet, daar belangrijke eisen niet werden ingewilligd. (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). **Gevraagd of het dan zijn eigen keuze was om niet langer wali van het wilayat Blauwe Nijl te zijn, antwoordde u bevestigend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). **Gevraagd in welke omstandigheden Malik Agar ophield wali te zijn, antwoordde u het niet te weten** en voegde u eraan toe dat hij er met niemand over praatte (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). **Gevraagd wanneer dit alles gebeurde, antwoordde u 'anderhalf jaar geleden', en u was voorts niet zeker of dat nu eind 2011 gebeurde, dan wel begin 2012** (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). **Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat Malik Agar wali was van het wilayat Blauwe Nijl van april 2010 tot begin september 2011, wanneer hij met geweld door de Soedanese autoriteiten werd afgezet, en door een vertrouweling van de regering vervangen.** **Gevraagd wie op heden de wali is van het wilayat Blauwe Nijl, antwoordde u het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). **Gevraagd wie op heden de controle heeft over het wilayat Blauwe Nijl, antwoordde u het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). **Gevraagd wie op heden de controle heeft over de stad Kurmuk – de**

plek waar u geboren zou zijn – antwoordde u **niet te kunnen aangeven** of het de overheid, dan wel SPLM-N is. Gevraagd wanneer SPLM-N een partijafdeling in België oprichtte, antwoordde u ontwijkend dat u er ging kijken, u goed ontvangen werd en ze niet veel middelen hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Opnieuw gevraagd wanneer SPLM-N een partijafdeling in België oprichtte, gaf u aan dat dat gebeurde anderhalf jaar nadat ze [de voorzitter van SPLM-N in België] naar België kwam. U weet evenwel niet aan te geven wanneer dat dan zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). **Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u uw SPLM-N-lidmaatschap niet aannemelijk weten te maken, en heeft u evenmin aannemelijk weten maken dat uw politieke overtuiging ernstig en oprecht is. Immers, u legde volkomen foutieve verklaringen af wat betreft de voorzitter van SPLM-N en de functie van wali die hij in het verleden uitoefende, u situeerde de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan volkomen foutief in augustus 2012 – hoewel de partij waarvan u beweerde lid te zijn, opgericht werd naar aanleiding van de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan – u situeerde het ontstaan van het SRF volkomen foutief een half jaar tot een jaar geleden, en u weet niet aan te geven wie er op heden de stad Kurmuk – waarvan u afkomstig zou zijn – in handen heeft. Gegeven deze vaststellingen, heeft u de ernst en oprechtheid van uw politiek engagement, dan ook geenszins aannemelijk weten te maken en kan hieraan dan ook geen geloof gehecht worden.**

Zoals u ook zelf verklaarde, is er geen reden om aan te nemen dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname aan politieke activiteiten in België (i.e. uw deelname aan de manifestatie te Brussel in oktober 2013, en uw ontmoeting met enkele leden van het SRF in een hotel te Brussel).

Ter ondersteuning van het door u geopperde lidmaatschap van SPLM-N in België legde u een – naar eigen zeggen – lidkaart neer, die uw lidmaatschap zou moeten aantonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U geconfronteerd met de vaststelling dat het betreffende document dat u neerlegde, geen lidkaart betreft, maar slechts een formulier tot aanvraag van lidmaatschap, verklaarde u dat er geen lidkaarten zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). **Afgezien van de hierboven reeds gemaakte vaststelling – namelijk dat u de ernst en oprechtheid van het door u geopperde politieke engagement voor de partij SPLM-N überhaupt niet aannemelijk heeft weten te maken, dient vastgesteld dat het, door u neergelegde (niet volledig ingevulde), formulier tot aanvraag van lidmaatschap van SPLM-N, geenszins een bewijs vormt van het door u geopperde lidmaatschap van SPLM-N. Er wordt ook nergens een naam vermeld van de persoon die dit formulier zou ondertekend hebben, noch valt er enige ander objectief element op terug te vinden, dat de authenticiteit van deze aanvraag tot lidmaatschap zou bevestigen. Er kan dan ook enkel besloten worden dat dit document door eender wie, eender waar en eender wanneer opgesteld kan zijn. Bijkomend kan hieromtrent nog worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend bevonden wordt dat er bij de categorieën 'Approved by' en 'Signature', tweemaal een verschillende handtekening te zien valt, hoewel redelijkerwijze kan verwacht worden dat er bij de eerste categorie de naam zou staan van degene die uw aanvraag goedkeurde, en bij de tweede categorie de handtekening van deze persoon.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen heeft u uw politiek engagement, en lidmaatschap van SPLM-N, niet aannemelijk weten te maken. U heeft derhalve evenmin aannemelijk kunnen maken dat u, in geval van terugkeer naar Soedan, door de Soedanese autoriteiten gevisieerd zou worden omwille van uw politieke affiliatie.

Wat betreft de door u neergelegde Soedanese nationaliteitskaart en arrestatiebevel vanwege de Soedanese politiediensten, dienen volgende vaststellingen gemaakt.

Alvorens in te gaan op deze, door u neergelegde, documenten, dienen uw verklaringen in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag opgemerkt. In het kader van uw tweede asielaanvraag, waarbij u uw Soedanese identiteitskaart neerlegde, verklaarde u uw ware leeftijd niet te kennen en evenmin uw echte naam (zie gehoorverslag CGVS 16/04/2008, p.5). Zoals ook vermeld in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die het CGVS maakte naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, verklaarde u toen **dat de persoon bij wie u woonde, u in het jaar 2000 meenam naar een bureau van de legeradministratie, om er identiteitsdocumenten voor u te laten opmaken, met het oog op uw inlijving in het leger** (zie gehoorverslag CGVS 16/04/2008, p. 4). In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter uitdrukkelijk **dat deze persoon u pas in oktober 2004 meenam naar een ziekenhuis om er een geboorteakte en een nationaliteitscertificaat voor u te laten opstellen**, opdat u uw legerdienst zou kunnen aanvangen (zie gehoorverslag CGVS 26/07/2005, p. 14). Tijdens het gehoor op het CGVS, in het kader van onderhavige derde asielaanvraag, legde u een **nationaliteitscertificaat op uw naam neer, dat afgeleverd werd te Khartoum op datum van 22 oktober 1994**. Hierin wordt uw naam, alsook de naam van uw biologische vader vermeld. Gevraagd waar dit document vandaan komt, antwoordde u dat het bij de officier – de persoon bij wie u te Khartoum woonde – lag en dat het u werd opgestuurd in het

kader van uw regularisatieaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd van waar dit document afkomstig was, antwoordde u **dat hij [de officier bij wie u te Khartoum woonde] het aanvraag bij de administratie, wanneer hij wou dat u zich aansloot bij het leger.** U erop gewezen dat u, in het kader van uw vorige asielaanvragen, steeds beweerde dat deze persoon pas identiteitsdocumenten liet opmaken voor u ná het jaar 2000, antwoordde u vaagweg en geenszins een verklaring biedend voor uw tegenstrijdige verklaringen – dat u van zijn vrouw vernam dat hij de documenten zelf liet maken. U nogmaals geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat u dat document voorheen niet kende en niet op de hoogte was van het bestaan ervan. Gevraagd waarom – gegeven het door u neergelegde nationaliteitscertificaat daterend uit het jaar 1994 – de officier u nog na het jaar 2000 meegenomen zou hebben om een nationaliteitscertificaat te laten opstellen, gezien hij klaarblijkelijk reeds over uw nationaliteitscertificaat beschikte, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U erop gewezen dat ‘(E.N.K.)’ als uw vader op dit document opgegeven staat, hoewel – volgens uw verklaringen – de officier, (H.K.) dit certificaat voor u zou hebben laten opstellen, antwoordde u dat het uw naam betreft, en hij niet wou dat u zaken wist. Gevraagd waarom de officier dit document zou hebben laten opstellen in 1994, met de naam van uw biologische vader (die wel degelijk op het door u neergelegde certificaat vermeld staat), antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe dat u pas tien jaar oud was; hetgeen uw eerdere verklaring met betrekking tot dit document – namelijk dat de officier dit document aanvraag bij de administratie, wanneer hij wou dat u zich aansloot bij het leger – uiterst opmerkelijk maakt. **Het dient opgemerkt dat deze tegenstrijdige verklaringen betreffende het door u neergelegde nationaliteitscertificaat, de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas verder ernstig en fundamenteel ondermijnen.** Gevraagd of u ooit een Soedanees paspoort heeft gehad, vroeg u zich eerst af waar u over een Soedanees paspoort zou hebben beschikt (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). **U de vraag opnieuw gesteld, en gevraagd of u, in uw leven, ooit beschikte over een Soedanees paspoort, antwoordde u ontkennend.** Het dient evenwel vastgesteld dat, zo blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde regularisatieaanvraag die u inleide in november 2010, **er u een Soedanees paspoort afgeleverd werd op uw naam op datum van 7 november 2010** (zie informatie in administratief dossier). In het betreffende paspoort staat vermeld **dat u arbeider bent, geboren te Kurmuk op 20/12/1984, en te Khartoem woonde in de wijk Eid Hussain.** U geconfronteerd met de vaststelling dat u in het kader van uw regularisatieaanvraag, uw Soedanees paspoort neerlegde, en u gevraagd waarom u verklaarde nooit een Soedanees paspoort gehad te hebben, antwoordde u dat u zei dat u er geen had in Soedan, u gevraagd werd of u over een paspoort beschikte bij het verlaten van Soedan, en u wel over een paspoort beschikte in België (zie gehoorverslag CGVS, p. 17) – verklaringen die allerminst weten te overtuigen gezien u tweemaal expliciet werd gevraagd of u ooit heeft beschikt over een Soedanees paspoort. Gevraagd of u geen schrik had om een Soedanees paspoort aan te vragen, gezien de door u geopperde vervolging vanwege de Soedanese autoriteiten, antwoordde u ontwijkend dat u ‘per ongeluk’ vertrok, en uw advocaat u destijds uitlegde dat u een paspoort nodig had in het kader van uw regularisatieaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd **waarom de Soedanese autoriteiten u een nieuw paspoort zouden afleveren, gegeven uw verklaringen dat ze u zoeken,** antwoordde u niet te weten of uw naam nog steeds bij de ambassade is, u deserteerde, en u hen niet zelf gaat zeggen wie u bent en wat u deed. Deze verklaringen weten echter allerminst te overtuigen. **Dat de Soedanese autoriteiten u in november 2010 te Khartoem een internationale reispas afleverden, doet dan ook volledig afbreuk aan uw verklaringen tot op heden door de Soedanese autoriteiten gezocht te worden, ten einde u te vervolgen voor desertie.** Gevraagd of u de wijk Eid Hussein kent, antwoordde u dat ze u op de ambassade om een adres vroegen, en u het adres opgaf van uw nonkel langs moederskant. Gevraagd sinds wanneer u met uw familieleden in contact bent, antwoordde u sinds 2009. Gevraagd hoe u in contact kwam met uw familie, verklaarde u vaagweg dat u een Soedanese dame leerde kennen in Gent die veel reisde, die naar de regio van Damazin en de provincie van de Blauwe Nijl ging, en die zich via personen en sjeiks inlichtte tot ze uw familie terugvond (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U voegde eraan toe dat deze zoektocht zo’n drie jaren duurde. U verklaarde verder dat ze naar kleine dorpen reisde, de mensen elkaar daar kennen, en ze uiteindelijk uw familie terugvond. Gevraagd waar ze uw familie terugvond, antwoordde u – tegenstrijdig aan uw eerdere, vage, verklaringen dat ze zich inlichtte via personen en sjeiks – dat ze naar de officier ging die u grootgebracht had, en dat hij de namen van uw familie gaf nadat ze lang aandrong. Verder verklaarde u dat ze erachter kwam dat uw familie niet langer in Soedan is, maar in Ethiopië. Gevraagd waar in Ethiopië uw familie was, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd hoe het komt dat u niet weet waar in Ethiopië uw familie op heden is, verklaarde u te weten dat ze in Ethiopië zijn, maar niet te weten waar, en dat u hen contacteerde om te weten wie ze zijn en om nieuws te horen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde eveneens dat ze u zeiden dat ze in een stad zijn, maar u weet niet aan te geven welke stad (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). **Het dient opgemerkt dat deze**

uiterst vage verklaringen betreffende de manier waarop u uw familieleden teruggevonden zou hebben, niet weten te overtuigen. Dat u daarenboven niet blijkt te weten waar in Ethiopië uw familie zou zijn, sterkt enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen hieromtrent – immers, u verklaarde in het kader van uw eerdere asielaanvragen uw familie nooit gekend te hebben en in onderhavige derde asielaanvraag verklaarde u met hen in contact te zijn gekomen in 2009, nadat u ze reeds jaren zocht. Dit gegeven zijnde, is het dan ook geenszins onredelijk te verwachten dat u zich zou vergewissen over de plaats waar ze nu wonen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet verder afbreuk aan het door u – in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag, reeds bedrieglijk bevonden – geopperde asielrelaas. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de identiteitsdocumenten waarover u beschikte te Sudan, de tijdstippen waarop deze documenten u afgeleverd zouden zijn, en uw initiële ontkenning van het feit dat u reeds beschikte over een Soedanees paspoort – waarin vermeld staat dat u te Khartoem woonde in de wijk Eid Hussein – doen dan ook fundamenteel afbreuk aan uw (in het kader van uw eerste twee asielaanvragen) afgelegde verklaring door de officier (H.K.) naar Khartoem te zijn meegenomen en niet geweten te hebben wie uw familie is.

Wat betreft het door u – na het gehoor op het CGVS – neergelegde arrestatiebevel op uw naam, dient vastgesteld dat dit document opgesteld werd in augustus 2011 – meer dan zes jaar nadat u Soedan verliet, en een 8-tal maanden nadat de Soedanese autoriteiten u een paspoort afleverden. Dat de Soedanese autoriteiten nog een dergelijke document zouden opstellen, dit zes jaar nadat u Soedan verliet, wordt erg onwaarschijnlijk geacht. Het gegeven dat ze u evenwel een 8-tal maanden eerder nog een Soedanees paspoort afleverden, doet volledig afbreuk aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document – gezien het volkomen ongeloofwaardig is dat ze u dit paspoort zouden afleveren, terwijl ze u gerechtelijk willen vervolgen. Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document.

Tot slot dient opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat, in het geval u naar Soedan zou terugkeren, het niet mogelijk zou zijn voor u om elders – buiten het wilayat Blauwe Nijl – te gaan wonen.

U verklaarde dat er in uw regio van afkomst – de stad Kurmuk in het wilayat Blauwe Nijl – bombardementen plaatsvinden, er oorlog is, en er ook gebrek aan water is (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd of u, indien u naar Soedan zou terugkeren, elders zou kunnen gaan wonen, zoals te Khartoem – waar, zoals u zelf verklaarde, uw nonkel zou wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18) – antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd waarom niet, verklaarde u dat u mogelijks gearresteerd zal worden bij aankomst op de luchthaven, u uit het leger deserteerde, en u omwille daarvan ook geëxecuteerd zou kunnen worden. Het dient evenwel vastgesteld dat uw meerdere tegenstrijdige verklaringen, wat betreft de identiteitsdocumenten die op uw naam opgesteld werden, opdat u het leger zou kunnen vervoegen, volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw geopperde legerdienst en daaropvolgende desertie – een desertie die tevens in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag reeds ongeloofwaardig bevonden werd.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk weten te maken dat het onmogelijk zou zijn voor u om zich, bij een eventuele terugkeer naar Soedan, buiten de provincie Blauwe Nijl, elders in Soedan te vestigen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift het volgende aan:

“2.2 Aangaande de gegrondheid van het beroep:

2.2.1 Aangaande de weigering van het vluchtelingenstatuut

Verzoeker dient wel degelijk in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut.

Schending artikel 27 van het KB dd. 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 in samenhang met de beginselen van goed bestuur, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Schending van artikel 48/3 Vw en artikel 48/4 Vw.

Argumenten van het Commissariaat Generaal:

1.

Het commissariaat generaal stelt de twee voorgaande asielaanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing met als reden dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door verzoeker aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.

Verzoeker heeft in het kader van zijn derde asielaanvraag documenten voorgelegd.

Het betreft duidelijke bewijzen van zijn deelname aan een betoging tegen het Soedanees regime op 18 oktober 2013 te BRUSSEL. Verder heeft contacten gehad met oppositieleiders van het Sudan Revolutionary Front in een hotel in BRUSSEL.

Uit de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker zou deelgenomen hebben aan een betoging tegen het regime van zijn land.

Niettemin stelt het commissariaat generaal dat hij zijn lidmaatschap van SPLM-N niet aannemelijk weet te maken. Het commissariaat generaal steunt zich hiervoor op de volgende zaken:

- Hij het verkeerde jaar van oprichting van het SPLM aangaf.
- Verzoeker wil de voorzitter wist te noemen met naam maar stelde dat Malik Agar slechts 1 jaar voorzitter was.
- Verzoeker verkeerdelijk 2012 aangaf als onafhankelijkheid van Zuid Soedan
- Vragen gesteld werden over Malik Agar heeft verzoeker opnieuw zich een jaar vergist.
- Verzoeker niet weet wie de stad Kurmuk in handen heeft

Door deze fouten wordt verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd.

Doch is dit niet correct en door het commissariaat generaal veel de vlug door de bocht.

Het commissariaat generaal zou dienen vast te stellen dat verzoeker met alle data 1 jaar gemist is. Het commissariaat generaal heeft echter geen rekening gehouden met de toestand waarin verzoeker terecht is gekomen na zijn tweede negatieve asielprocedure. Verzoeker had na 2007 geen hulp meer. Verzoeker heeft dienen te overleven op de straat. Zijn situatie was zo uitzichtloos dat hij zich naar het Verenigd Koninkrijk heeft begeven. Zeker het jaar 2012 was een ramp jaar die verzoeker zo vlug mogelijk wenst te vergeten en uit zijn hoofd wil bannen. Door het feit dat het jaar 2012 voor verzoeker niet bestaat heeft hij inderdaad alles met een jaar verkeerdelijk geantwoord. Zo heeft verzoeker inderdaad geantwoord dat de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan in 2012 was terwijl dit juli 2011 zou moeten zijn. De heer Malik Agar was niet 1 jaar voorzitter in 2013 maar wel 2 jaar (het jaar 2012 - bestaat niet). De heer Malik Agar werd afgezet in 2011 terwijl verzoeker antwoorde anderhalf jaar geleden. Dus opnieuw 1 jaar teweinig.

Het is opmerkelijk dat het commissariaat generaal daar geen rekening mee houdt. Het is opmerkelijk dat verzoeker zich in alles 1 jaar heeft vergist. Dit komt aldus door de slechte omstandigheden waarin verzoeker in 2012 diende te overleven. Verzoeker werd alle steun en hulp ontzegd gezien hij over geen papieren beschikte. Verzoeker is van oordeel dat het commissariaat generaal met de omstandigheden waarin verzoeker in 2012 verzeild is geraakt rekening dient te houden. Verzoeker stelt vast dat de beslissing niks stelt over de omstandigheden waarbij in België aan zijn lot werd overgelaten en enkel en alleen de straat als vriend had.

Het enkel en alleen alles 1 jaar verkeerdelijk antwoorden is onvoldoende om hieruit te besluiten dat verzoekers asiel relaas ongeloofwaardig is.

2.

Het commissariaat generaal grijpt terug naar de twee vorige asielaanvragen die door hen werden afgewezen met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

Het commissariaat generaal gaat dan ook wel heel kort door te bocht door te stellen gezien de vorige asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden deze asielaanvraag eveneens ongeloofwaardig is.

Dit is veel te kort door de bocht. Het feit is dat verzoeker desertie pleegde uit het Soedanees leger en net daarvoor gevlucht is naar het Noord-Europa. Verzoeker kan zijn identiteit bewijzen. Hij heeft inderdaad een paspoort afgeleverd op 7 november 2010. Verzoeker had dit paspoort nodig voor zijn regularisatieaanvraag die werd ingediend bij de dienst vreemdelingenzaken op 9 november 2010

Indien het commissariaat generaal vroeg of hij ooit over een paspoort beschikte bij het verlaten van Soedan en hij dan stelt dat hij over geen paspoort beschikte is volledig terecht. Verzoeker heeft een

paspoort aangevraagd bij zijn ambassade. Verzoeker was niet echt bevreesd om contact op te nemen met zijn ambassade gezien het risico dat de ambassade verzoeker zou opsluiten miniem is. Zonder paspoort kon er geen regularisatie worden aangevraagd. Door het ontberen van een paspoort was het voor verzoeker dan ook niet mogelijk om tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een regularisatie aanvraag in te dienen.

3.

Volgens het commissariaat generaal zou het voor verzoeker wel degelijk mogelijk zijn om gebruik te maken van het intern vluchtalternatief.

Verzoeker heeft dit met klem ontkend tijdens zijn interview. In Kurmuk is er oorlog, bombardementen en een gebrek aan water.

Bovendien wordt zijn land geregeerd door Omar El BASHIR. Tegen deze man is er door het internationaal strafhof een arrestatiebevel uitgevaardigd. Er zijn vele aanwijzingen die aantonen dat de man zich schuldig heeft gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten.

Het kan toch ook niet dat verzoeker dient terug te keren naar een land die zich schuldig maakt aan de principes van de verenigde naties en mensenrechten schendt.

Schendingen artikel 27 KB 11 juli 2003 en artikel 8 par. 2 b) procedurerichtlijn 2005/85/EG

Verzoeker zal aantonen dat het CGVS zich niet houdt aan zijn verplichting voortvloeiend uit het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

Verzoeker verwijst naar artikel 27 a). Dat artikel stelt: ... Alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Verzoeker stelt vast dat deze bepaling in 2010 in het KB werd neergeschreven om te voldoen aan artikel 4 par. 2 van de kwalificatierichtlijn 2003 en artikel 8 par. 2 van het procedure richtlijn. Verzoeker stelt echter wel vast dat artikel 8 par. 2 niet correct werd vertaald in de Belgische nationale wetgeving zodat verzoeker zich rechtstreeks kan steun op artikel 8 gezien deze geen plaats laat voor enige discretie en voldoende duidelijk is. Deze bepaling heeft aldus directe werking.

Artikel 8 par. 2 b) van de procedure richtlijn stelt: De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) ...

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals informatie van de UNHCR, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de asielverzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

Verzoeker heeft de beslissing bestudeert. Verzoeker stelt vast dat de beslissing geen gewag maakt wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst. Niettemin is dit verplicht conform artikel 27 a) van het KB dd 11 juli 2003.

Tevens stelt verzoeker vast dat de beslissing geen gewag maakt van actuele informatie uit verschillende bronnen, zoals informatie van het UNHCR.

Het commissariaat generaal heeft zich blind gestoord om de twee vorige asielaanvragen van verzoeker en heeft er alles aangedaan om toch maar tegenstrijdigheden te vinden zodat ze het verzoek van verzoeker kunnen afwijzen.

De reden dat verzoeker in België al aanwezig is, is omdat hij niet wilde gaan moorden onder het regime van Omar EL BASHIR. Dit is volkomen terecht. Mocht hij dit wil gedaan hebben zou hij zich schuldig maken aan de principes van de verenigde naties en zou verzoeker op grond van artikel 1 F en artikel 55/2 Vw.

Verzoeker is van oordeel dat er van het commissariaat generaal verwacht mag worden dat zij inderdaad informatie opzoeken en wettelijke teksten toevoegen aan het administratief dossier met betrekking:

- De bestraffing op basis van desertie. Verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat hij zal worden geëxecuteerd. reeds ongeloofwaardig bevonden werd. Wat er ook van zij het commissariaat generaal
- Wat gebeurt er met afgewezen asielzoekers bij aankomst na jarenlang verblijf in Noord-Soedan. Worden deze personen gefolderd (zoals vaak gebeurt in Afrikaanse landen), worden zij in detentie geplaatst wegens afwezigheid in het land. Het commissariaat eindigt zijn beslissing met: ... volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw geopperde legerdienst en daaropvolgende desertie - een desertie die tevens in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag. Dus wat er ook van zij, indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst is het wel van belang om te weten wat verzoeker mag verwachten bij aankomst in het regime van Omar EL BASHIR.

- Zo ja, hoe is de behandeling aldaar in de gevangenissen, ...

Het commissariaat generaal heeft zijn plicht tot zorgvuldigheid en de bepalingen uit artikel 8 par. 2 b) procedure richtlijn en artikel 27 KB dd 11 juli 2003 niet nageleefd. Hierdoor is het helemaal niet duidelijk dat verzoeker bij een lange afwezigheid door een asiel aanvraag in België niet zal opgepakt worden, gefolterd of eventueel zal worden geëxecuteerd.

De vraag die zich in casu stelt is er in hoofde van verzoeker 'nu' een objectieve vrees. Het antwoord is inderdaad positief. Verzoeker heeft aangegeven op het einde van zijn interview dat hij bang is om terug te keren.

Of het relaas van verzoeker nu geloofwaardig is of niet met betrekking van zijn desertie doet niks terzake. Het commissariaat generaal heeft de plicht om samen met verzoeker op zoek te gaan naar de vrees. De vrees die in hoofde van verzoeker bestaat ligt werkelijk bij aankomst in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft duidelijk gezegd: gearresteerd zou kunnen worden. Of deze arrestatie nu voortvloeit uit desertie uit het leger of omdat hij een asiel aanvraag heeft ingediend dient te worden onderzocht.

Zoals hierboven gezegd heeft het CGVS zich volledig gefocust om de geloofwaardigheid doch het belangrijkste 'wat gebeurd er met afgewezen asielzoekers uit Noord Soedan bij aankomst in Noord Soedan door de Soedanese autoriteiten is niet onderzocht' meer zelf er zit zelfs geen informatie in het administratief dossier.

Hieruit volgt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel in de plicht om alle nuttige informatie te vergaren, deze te bestuderen en hieruit een redelijke beslissing te destilleren. Doordat het CGVS zich niet gehouden heeft aan artikel 27 KB 11 juli 2003 en artikel 8 par. 2 b) procedure richtlijn heeft zijn niet alles bestudeerd. Er dient inderdaad nagegaan worden wat er met verzoeker gebeurd bij een eventuele aankomst in Soedan na een jarenlange afwezigheid op het grondgebied wegens het indienen van een asielaanvraag. Een belangrijk element werd door het CGVS niet onderzocht. Darhalve heeft zijn niet alle nuttige informatie opgezocht en bestudeerd.

Verzoeker verwijst naar Nederlandse ambtsberichten van buitenlandse zaken over de situatie in Soedan. Het bericht dateert uit oktober 2013 en is dus wel degelijk recent te noemen. Het handelt over detentie en willekeurige arrestaties. Dit ambtsbericht is te vinden op: <http://www.rijksoverheid.nl/bestanden/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/10/16/sudan-2013-10-16/algemeen-ambtsbericht-sudan-oktober-2013.pdf> .

"3.3.6 Arrestaties en detenties

In Sudan vinden op grote schaal willekeurige arrestaties en detenties plaats, waarbij geen sprake is van een aanklacht of voorgeleiding voor een rechter. Ook worden verdachten geregeld langdurig incommunicado gedetineerd en blootgesteld aan mishandeling en marteling.²⁴¹

Personen die verdacht worden van betrokkenheid bij rebellengroeperingen in en buiten de conflictgebieden, (mensenrechten)activisten, kritische journalisten, politiek actieve studenten en politieke tegenstanders kunnen bij de minste verdenking van de nationale veiligheidsdienst worden gearresteerd en langdurig gedetineerd. Hierbij geldt dat leden van niet-Arabische stammen uit Darfur en Nuba uit Zuid-Kordofan op grond van etnisch afkomst meer risico lopen verdacht te worden van betrokkenheid bij rebellenbewegingen. De autoriteiten maken volgens bronnen ook steeds meer gebruik van 'emergency laws', waarbij vooral zuiderlingen en groepen uit de periferie (Darfuri en Nuba) doelwit van willekeurige arrestatie zijn. Een groot deel van de arrestaties wordt uitgevoerd door de nationale veiligheidsdienst. De National Security Act kent de nationale veiligheidsdienst vergaande bevoegdheden toe. Zo kan de nationale veiligheidsdienst personen arresteren en tot vier en een halve maand vasthouden zonder aanklacht of tussenkomst van een rechter (zie §3.3.5). De nationale veiligheidsdienst beschikt ook over voor de buitenwereld onbekende gebouwen (ghost houses), waar verdachten worden vastgehouden.²⁴² Volgens verschillende bronnen blijft de nationale veiligheidsdienst in veel gevallen ook na vrijlating verdachten controleren door onder meer beperking van de bewegingsvrijheid, het opleggen van een meldingsplicht, telefonische contacten en bezoeken. Ook zouden familieleden lastiggevallen, bedreigd en soms ook gearresteerd worden om individuen onder druk te zetten. Verder zouden in opdracht van de rechtbank vrijgelaten personen soms vrijwel direct opnieuw gearresteerd worden.²⁴³ In de detentiefaciliteiten van de nationale veiligheidsdienst komt mishandeling en marteling voor. Ook is het personen die door de veiligheidsdienst worden vastgehouden doorgaans niet toegestaan contact met familie en/of advocaat te onderhouden.²⁴⁴ Hoewel in 2011 een Special Prosecutor is benoemd om detenties bij de nationale veiligheidsdienst te monitoren, blijft de situatie zorgelijk.²⁴⁵

In Darfur, Blue Nile en grensgebieden in Zuid-Kordofan, White Nile en Sennar is bovendien de noodwetgeving van kracht, die de lokale autoriteiten ruime bevoegdheden geeft arrestaties en detenties te verrichten, zonder rechterlijke tussenkomst. UNAMID en andere bronnen berichten over willekeurige arrestatie en detentie van burgers in Darfur. De arrestaties vonden ook plaats in ontheemdenkampen. De meeste verdachten werden gearresteerd vanwege hun activisme, politieke affiliatie of vermeende banden met gewapende rebellen.²⁴⁶ In mei 2011 benoemde de minister van Justitie een aparte functionaris om beschuldigingen van onrechtmatige detentie in Darfur te onderzoeken. Deze functionaris heeft slechts enkele, weinig omstreden, zaken opgepakt.²⁴⁷ Ook in Zuid-Kordofan en Blue Nile waren er berichten van willekeurige arrestatie en detentie van burgers, met name leden van de Nuba, vanwege vermeende banden met de SPLM/Noord.²⁴⁸

Op 1 april 2013 kondigde president Al-Bashir bij de opening van het nieuwe parlementaire jaar de vrijlating aan van alle politieke gevangenen. Volgens mensenrechtenorganisaties werden begin april slechts 24 politieke gevangenen vrijgelaten en worden minimaal 100 politieke gevangenen nog steeds vastgehouden.

De meeste politieke gevangenen zouden afkomstig zijn uit Zuid-Kordofan en Blue Nile en vanwege banden of vermeende banden met de SPLM/Noord zijn gearresteerd.²⁴⁹ Volgens de SPLM/Noord zitten er meer dan 600 gevangenen om politieke redenen op onbekende plaatsen vast, waaronder 240 afkomstig uit het Nuba gebergte (Zuid-Kordofan), 138 afkomstig uit Blue Nile en de rest afkomstig uit Darfur en andere gebieden.²⁵⁰

Omstandigheden in gevangenissen

Over het algemeen zijn de omstandigheden in Sudanese gevangenissen slecht. Cellen zijn vaak overvol. Verder zijn hygiëne, sanitaire voorzieningen, voedselvoorziening en medische verzorging gebrekkig. Vrouwen met jonge kinderen, die niet de mogelijkheid hebben om de zorg aan iemand anders over te dragen, nemen hun kinderen mee de gevangenis in. Verder bevinden zich geestelijk gehandicapten en personen met psychosociale problemen in gevangenissen, omdat zij door hun omgeving als oncontroleerbaar worden beschouwd.²⁵¹

Het International Committee of the Red Cross (ICRC), UNAMID en NGO's hadden in de verslagperiode slechts beperkt toegang tot detentiecentra en gevangenissen.²⁵²

Derhalve is er aldus sprake van 'gegronde vrees' in hoofde van verzoeker bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Willekeurige arrestatie gebeuren er en de kans is dan ook heel groot dat verzoeker bij zijn aankomst in Soedan het voorwerp zal worden van een willekeurige arrestatie en geweld door de politiediensten zal moeten ondergaan. Het artikel handelt verder over geweld door de autoriteiten en toepassing van lijfstraffen. Verzoeker verwijst naar een uittreksel van het artikel genummerd in stuk 3.

Is er sprake van vervolging. Gezien willekeurige arrestatie, mishandelingen folteringen, verdwijningen, doodstraf, buitengerechterlijke executies en moorden door staatsactoren. Dus de principes van de Verenigde Naties en het EVRM worden door de Soedanese staatsactoren volledig met de voeten getreden.

Verzoeker verwijst echter naar het arrest van de RvS dd 22 juni 2000 nr. 88.205 uit het Tijdschrift Vreemdelingenrecht 2001, 337 dat stelt: Wanneer de wetgeving van sommige staten strenge straffen voorziet voor onderdanen die het land op onregelmatige wijze hebben verlaten of die in het buitenland verblijven zonder daartoe gerechtigd te zijn, is de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling gerechtvaardigd ...

Derhalve voldoet verzoeker aan de voorwaarden van artikel 48/3 par Vw en artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag.

Er is een grote probabiliteit dat verzoeker onredelijke straffen zal ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Derhalve dient het statuut vluchteling aan verzoeker te worden gegeven.

Minstens dient in ondergeschikte orde het dossier teruggestuurd worden naar het CGVS met als opdracht: nauwkeurige informatie en wettelijke bepalingen in verband met personen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven aan het dossier toe te voegen en deze toe te passen op verzoeker.

Aangaande de subsidiaire bescherming

Verzoeker zal de definitie van artikel 48/4 toepassen.

- *reëel risico lopen op ernstige schade*

Het weze duidelijk, uit het relaas van verzoeker, dat verzoeker wel degelijk ernstige schade zal lijden bij een eventuele terugkeer naar Soedan. Verzoeker kan daarvoor verwijzen naar het ambtsbericht van de Nederlandse autoriteiten met betrekking tot de situatie in Soedan. Er is in hoofde van verzoeker wel degelijk een reëel risico bij aankomst in Soedan als afgewezen asielzoeker uit Europa. De autoriteiten zullen willen dat hij alles verteld wat hij verteld heeft aan de Belgische asielinstanties. Zeker gezien Omar EL BASHIR door het arrestatiebevel van het internationaal gerechtshof in Den Haag zelf een gevangene is in zijn land.

- *zich niet onder de bescherming van dat land wil stellen*

Bescherming ontvangen van de autoriteiten is onmogelijk. Hoe kan verzoeker bescherming ontvangen van een regime waarvan de president gezocht wordt door het internationaal gerechtshof.

- *Ernstige schade*

Verzoeker verwijst naar zijn stuk 3. Derhalve komt dit neer op een schending van artikel 3 EVRM, artikel 33.1 van de conventie van Genève, artikel 1 van het anti-folterverdrag en artikel 7 van het BUPO verdrag. Verzoeker is van oordeel dat dit op hem van toepassing zal zijn van een terugkeer naar zijn land van herkomst. Dit is niet een blote bewering. Minstens dient deze bewering door het commissariaat generaal te worden onderzocht wat in casu niet gebeurd is.

Het niet handelen conform artikel 3 EVRM, artikel 7 BUPO, artikel 1 anti-folterverdrag die allen in de Belgische rechtsorde directe werking heeft, betreft een schending van het deze verdragen welke de nietigverklaring van de beslissing rechtvaardigt."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het Algemeen Ambtsbericht Sudan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2013 (stuk 3).

2.2.1. Artikel 1 van het Verdrag ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing luidt: *"Er wordt een Europees Comité inzake de voorkoming van folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (hierna te noemen : " het Comité ") ingesteld. Het Comité onderzoekt, door middel van bezoeken, de behandeling van personen die van hun vrijheid zijn beroofd, teneinde de bescherming van deze personen tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling, indien noodzakelijk, te versterken."*, zodat de Raad niet inzielt op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou kunnen schenden.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De tweede asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nummer 14.519 van 28 juli 2008 omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Ter staving van zijn derde asielaanvraag en als nieuwe elementen legde verzoeker volgende stukken neer: (i) een certificaat van nationaliteit met vertaling, (ii) een document vanwege de partij "Sudan People's Liberation Movement North" (hierna: SPLM-N), (iii) foto's waarop hij te zien is in een Brussels hotel in het bijzijn van meerdere Soedanese oppositieleiders, (iv) foto's waarop hij te zien is tijdens een protest te Brussel tegen het Soedanese regime en (v) een arrestatiebevel vanwege de Soedanese politiediensten (zie map 'Documenten').

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn politieke activiteiten en zijn lidmaatschap van SPLM-N niet aannemelijk wist te maken, voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij zich aangaande SPLM-N steeds een jaar vergiste wat de data betreft. Hij tracht dit te verklaren door erop te wijzen dat hij na 2007 in penibele omstandigheden leefde op straat, naar het Verenigd Koninkrijk ging en het jaar 2012 een rampjaar was dat hij uit zijn hoofd wil bannen zodat het jaar 2012 voor hem niet bestaat. Aangezien het jaar 2012 voor hem niet bestaat is het volgens verzoeker logisch dat hij zich met betrekking tot de gevraagde data rond SPLM-N en zijn politieke engagement telkens met een jaar vergiste. Hierbij dient evenwel opgemerkt dat verzoeker in zijn "verklaring meervoudige aanvraag" op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zelf verwees naar gebeurtenissen in het jaar 2012 (administratief dossier, stuk 13, "verklaring 15"). Dat het jaar 2012 voor verzoeker "niet bestaat", kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien maakte verzoeker noch op de DVZ, noch op het CGVS melding van zijn penibele omstandigheden of van het feit dat 2012 een dermate rampzalig jaar voor hem geweest zou zijn dat hij niet in staat is dit jaar in rekening te brengen bij het weergeven van gebeurtenissen in de tijd. Aangezien verzoeker in onderhavig verzoekschrift zelf toegeeft zich te hebben vergist met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangevoerde data, dient besloten te worden dat de bestreden beslissing terecht tot de conclusie komt dat verzoeker zijn politieke activiteiten en zijn lidmaatschap van SPLM-N niet aannemelijk weet te maken. Verzoeker vergiste zich immers omtrent het oprichtingsjaar van SPLM, de duur van het voorzitterschap van Malik Agar, het jaar van de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan, de gebeurtenissen rond Malik Agar als wali en wist niet wie de stad Kurmuk in handen heeft.

Bovendien stelt de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem neergelegde document vanwege de SPLM-N: *"Ter ondersteuning van het door u geopperde lidmaatschap van SPLM-N in België legde u een – naar eigen zeggen – lidkaart neer, die uw lidmaatschap zou moeten aantonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U geconfronteerd met de vaststelling dat het betreffende document dat u neerlegde, geen lidkaart betreft, maar slechts een formulier tot aanvraag van lidmaatschap, verklaarde u dat er geen lidkaarten zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Afgezien van de hierboven reeds gemaakte vaststelling – namelijk dat u de ernst en oprechtheid van het door u geopperde politieke engagement voor de partij SPLM-N überhaupt niet aannemelijk heeft weten te maken, dient vastgesteld dat het, door u neergelegde (niet volledig ingevulde), formulier tot aanvraag van lidmaatschap van SPLM-N, geenszins een bewijs vormt van het door u geopperde lidmaatschap van SPLM-N. Er wordt ook nergens een naam vermeld van de persoon die dit formulier zou ondertekend hebben, noch valt er*

enige ander objectief element op terug te vinden, dat de authenticiteit van deze aanvraag tot lidmaatschap zou bevestigen. Er kan dan ook enkel besloten worden dat dit document door eender wie, eender waar en eender wanneer opgesteld kan zijn. Bijkomend kan hieromtrent nog worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend bevonden wordt dat er bij de categorieën 'Approved by' en 'Signature', tweemaal een verschillende handtekening te zien valt, hoewel redelijkerwijze kan verwacht worden dat er bij de eerste categorie de naam zou staan van degene die uw aanvraag goedkeurde, en bij de tweede categorie de handtekening van deze persoon." Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze motieven, zodat zij als vaststaand moeten beschouwd worden.

Waar verzoeker stelt: *"Het feit is dat verzoeker desertie pleegde uit het Soedanees leger en net daarvoor gevlucht is naar het Noord-Europa"*, dient opgemerkt dat reeds kwam vast te staan dat de Raad, gelet op de kracht van gewijsde van arrest nummer 14.519 van 28 juli 2008, waarin zijn relaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden, niet opnieuw dit relaas kan beoordelen en enkel rekening kan houden met de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen. Het louter opnieuw bevestigen van het vroegere asielrelaas is dan ook geen dienstig verweer. Verzoekers derde asielaanvraag kan evenwel niet los gezien worden van zijn vorige asielaanvragen, zodat de Raad wel degelijk rekening kan houden met elementen die aan bod kwamen bij deze vorige asielaanvragen ter beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Verzoekers stelling dat het CGVS kort door de bocht gaat *"door te stellen gezien de vorige asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden deze asielaanvraag eveneens ongeloofwaardig is"*, kan dan ook niet worden weerhouden.

Betreffende zijn paspoort (administratief dossier, stuk 14) voert verzoeker aan: *"Indien het commissariaat generaal vroeg of hij ooit over een paspoort beschikte bij het verlaten van Soedan en hij dan stelt dat hij over geen paspoort beschikte is volledig terecht. Verzoeker heeft een paspoort aangevraagd bij zijn ambassade."* Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker gevraagd werd of hij in zijn leven ooit een Soedanees paspoort had (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dus niet enkel of hij er één had bij het verlaten van Soedan. Verder stelt verzoeker dat hij niet bevreesd was om bij zijn ambassade een nieuw paspoort te gaan aanvragen aangezien het risico dat de ambassade hem zou opsluiten, miniem is. Evenwel is het niet aannemelijk dat verzoeker vanwege de Soedanese autoriteiten op een positieve manier met verzoeker zouden meewerken zodat hij een nieuw paspoort zou ontvangen wanneer hij door deze zelfde autoriteiten nog steeds gezocht zou worden. In dit licht kan dan ook geen bewijswaarde gehecht worden aan het door verzoeker bijgebrachte arrestatiebevel vanwege de Soedanese politiediensten. Bovendien werd dit arrestatiebevel opgesteld in augustus 2011, meer dan zes jaar nadat verzoeker Soedan verliet. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, mede gelet op zijn voorgehouden profiel, meer dan zes jaar na zijn vlucht uit Soedan nog steeds door de Soedanese autoriteiten zou gezocht worden. Tevens dient opgemerkt dat, gelet op de reeds bij arrest nummer 14.519 van 28 juli 2008 vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, met name in die mate dat zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Waar verzoeker stelt dat artikel 8.2, b) van richtlijn 2005/85/EG niet correct is omgezet in de Belgische rechtsorde en hij zich daarom op de directe werking van dit artikel kan beroepen, dient opgemerkt dat verzoeker nergens aantoont op welke wijze dit artikel niet correct in de Belgische rechtsorde zou zijn omgezet. De waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) worden op voldoende wijze gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

Verder dient opgemerkt dat verzoeker noch op de DVZ, noch op het CGVS melding maakte van het feit dat hij in België aanwezig zou zijn omdat hij niet wil gaan moorden onder het regime van Omar El Bashir. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Aldus is het aanvoeren van de vrees voor het regime van Omar El Bashir in onderhavig verzoekschrift laattijdig. In zoverre verzoeker in dit kader verwijst naar de vrees hoe dit regime van Omar El Bashir hem zal behandelen wanneer hij als persoon die in het buitenland asiel aanvroeg, naar Soedan terugkeert, dient erop gewezen dat het – gelet op het gestelde *sub* 2.2.3. – aan verzoeker toekomt aan te tonen dat hij

terecht vreest voor een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) indien hij als persoon die in het buitenland asiel aanvroeg naar Soedan terugkeert. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Aldus heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in elk geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Met 's Raads arrest nummer 14.519 van 28 juli 2008 is reeds komen vast te staan dat verzoekers asielrelaas dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omdat hij uit het leger deserteerde, ongeloofwaardig is. Waar verzoeker vervolgens verwijst naar de informatie in het Algemeen Ambtsbericht Sudan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2013 (verzoekschrift, stuk 3), dient opgemerkt dat hierin wel degelijk sprake is van willekeurige arrestaties en

detentie, doch dit ten aanzien van “[p]ersonen die verdacht worden van betrokkenheid bij rebellengroeperingen in en buiten de conflictgebieden, (mensenrechten)activisten, kritische journalisten, politiek actieve studenten en politieke tegenstanders” of “vanwege vermeende banden met de SPLM/Noord”. Hoger kwam reeds vast te staan dat verzoeker zijn politieke engagement en zijn lidmaatschap van SPLM-N niet aannemelijk wist te maken. Nergens uit deze informatie blijkt bovendien dat personen die in het buitenland asiel aanvroegen, het risico lopen om bij terugkeer naar Soedan het slachtoffer te worden van willekeurige arrestaties of detenties. Dit klemmt des te meer indien omwille van de vastgelegde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, duidelijk kan ingezien worden dat deze asielaanvragen ingegeven werden door opportunistische motieven. Aldus toont verzoeker niet aan dat er wat hem betreft een risico is op schending van artikel 3 EVRM ingeval hij zou terugkeren naar Soedan. Daarenboven blijkt dat hij in 2010 bij zijn ambassade een paspoort aanvraag en dit ook zonder problemen kreeg.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Daar hem, blijkens het voorgaande, de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan de schending van artikel 33 niet dienstig worden ingeroepen door verzoeker.

2.3.4. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker zich evenmin dienstig beroepen op een schending van artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten van 16 december 1966.

2.3.5. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS